

Dva pohledy na porozumění Božímu uzdravení

Boží uzdravení ve Starém zákoně, v době Ježíšova působení i v současnosti je něco, čím se v rovině teorie více či méně zabývá nejen každá teologická fakulta, či seminář, nýbrž i každý kněz, kazatel či pastor. Tváří tvář lidské bolesti, nemoci a utrpení v kontrastu k Božím zásahům, které jsou zaznamenány v Písmu, se tomuto tématu nemůžeme vyhnout, chceme-li k věci přistupovat poctivě. Z historie i ze současného působení církve je patrné, že se daným tématem mnozí služebníci zabývali a zabývají i po stránce praktické.

Pokus Pavla Hejzlara uchopit problematiku Božího uzdravení formou dialogu (přesněji qintalogu, počítáme-li k jednotlivým protagonistům i samotného autora práce) je pokusem vysloveně zdařilým. Hejzlarův pohled na dogmatiku i praxi jednotlivých směrů Božího uzdravení je pohledem poctivým, zdravě kritickým, nadto i laskavým. Jako určité základní archetypy jednotlivých směrů služby uzdravení zde slouží čtyři známí služebníci pocházející z prostředí probuzeneckých kruhů. Jsou představeni v širokém záběru – počínaje katolickým knězem až po protagonistu Hnutí víry (Francis MacNutt, Agnes Sanfordová, Kenneth E. Hagin a Fred F. Bosworth).

Porozuměl-li jsem správně východiskům i závěrům, pak cílem, který autor sleduje, je odhalení a zdravá kritika slabých stránek problematických tezí jednotlivých směrů a zároveň kultivace potenciálních následovníků praktikujících víru v Boží nadpřirozené zásahy v oblasti uzdravení. Přestože jde o rozsáhlou srovnávací studii, je kniha napsána velice srozumitelným jazykem. Názory a výklady jednotlivých protagonistů jsou samotným autorem uváděny do vzájemného kontrastu či harmonie, a to jak v širším věroučném kontextu křesťanské tradice (její katolické i protestantské větvi), tak i v kontextu vzájemného myšlenkového i věroučného „opylování“ jednotlivých služebníků. Velmi podnětné jsou autorovy osobní úvahy, které svědčí o hluboké znalosti předkládané látky. Jako vysloveně užitečné se mi jeví průniky do historické křesťanské dogmatiky, která se jednotlivými tématy uzdravení a jejich vztahu ke spáse člověka zabývá. Škoda, že konzervativní křesťanská interpretace (případně ortodoxní či chasidská interpretace židovská) soudobého fenoménu uzdravení je autorem poodsunuta stranou. Jako vysvětlení lze přijmout skutečnost, že bychom se patrně pohybovali již v rozsahu encyklopedického díla.

Na druhou stranu je nutné přiznat, že přes srozumitelnost nejde rozhodně o čtení jednoduché, které by nabízelo laciná vysvětlení. Pro porozumění jednotlivým směrům, celkovému kontextu i závěrům rozdílných probuzeneckých křídel nauky o Božím uzdravení (chcete-li dogmatice), je nutné se textem poctivě prokousat, což se v některých pasážích může zdát poněkud zdlouhavé.

Na knize Pavla Hejzlara je znát, že vychází z disertační práce: téma zpracovává vědecky precizně, obsahuje velice bohatý poznámkový aparát a rejstříky – tedy něco, co překládané knihy podobného zaměření a rozsahu u nás pohříchu postrádají. Nepatrným nedostatkem práce je absence české literatury, která je k danému tématu a autorům dostupná.

Práci Pavla Hejzlara považuji za objevnou a doporučení hodnou pro ty, kdo se tématem – po stránce teoretické i praktické – chtějí zabývat solidně, a to i ve vztahu víry v uzdravení k nosným křesťanským tématům, jakými jsou ospravedlnění a spása.

Autorovi nelze popřát do budoucna nic lepšího, než aby i jeho případné další práce byly stejně solidní, fundované a čtivé.

Pavel Hejzlar, *Dva přístupy k božímu uzdravení*, př. Pavel Hejzlar, formát A5, 284 strany, pevná vazba, barevný obal, vydal Emet, Praha 2010.

Petr Plaňanský